

Arrest

nr. 182 435 van 17 februari 2017
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 15 september 2009 België binnen en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 18 november 2010 beslist het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 57 713 van 10 maart 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

Op 1 juli 2010 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet). Op 19 oktober 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Op 6 november 2012 wordt aan verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 16 november 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 16 januari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 10 december 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 1 oktober 2013 verklaart de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk en wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Bij arrest nr. 126 692 van 3 juli 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

Op 7 februari 2013 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 25 april 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing worden een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Bij arrest nr. 162 424 van 19 februari 2016 verwerpt de Raad het beroep.

Op 15 april 2013 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 1 oktober 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 1 juli 2014 dient verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 29 augustus 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 128 006 van 7 augustus 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

Op 21 oktober 2014 dient verzoekster een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 4 december 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Nadat deze beslissing op 19 maart 2015 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 145 661 van 20 mei 2015 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

Op 27 maart 2015 wordt de aanvraag van 21 oktober 2014 opnieuw onontvankelijk verklaard.

Bij arrest nr. 162 425 van 19 februari 2016 vernietigt de Raad de beslissing van 27 maart 2015.

Op 10 juni 2016 verleent de ambtenaar-geneesheer opnieuw medisch advies.

Op 22 juni 2016 verklaart de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opnieuw onontvankelijk.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 25.10.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

*A., T. (R.R.: [...])
nationaliteit: Armenië
geboren te A. op [...]1961
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 10.06.2016 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan A., T. te willen overhandigen.”

Op 22 juni 2016 beveelt de gemachtigde verzoekster eveneens het grondgebied te verlaten.

Op 18 augustus 2016 dient verzoekster een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 28 oktober 2016 weigert het CGVS het verzoek van 18 augustus 2016 in overweging te nemen.

2. Onderzoek van het beroep

In haar enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 25 van de Universele Verklaring van de rechten van de mens.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster en de door haar naar voren gebrachte medische stukken vanwege de behandelende artsen.

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet (voorts: vv.) luidt als volgt: [...]

Verzoekster is de stelling toegedaan dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

De diverse medische attesten van verscheidene artsen spreken expliciet over een epilepsieaandoening in hoofde van verzoekster en daar bijhorende medicaties die zij dagdagelijks benut. Verzoekster verwijst naar de diverse medische stukken aanwezig in het AD. Deze medische stukken worden nogmaals hernomen in bijlagen.

De arts adviseur verwijst in de bestreden beslissing weliswaar naar deze resem medische attesten, doch blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat zij deze attesten effectief afdoende heeft onderzocht en gemotiveerd, aangezien haar advies totaal indruist tegen de diverse medische stukken alwaar daadwerkelijk beschreven wordt door verzoekster aan epilepsie lijdt en zij hiervoor al reeds een geruime tijd opgevolgd en behandeld wordt in België door deskundige artsen.

De arts adviseur gaat totaal door de bocht door te stellen dat er geen bewijsstukken dienaangaande worden neergelegd. Het louter feit dat de medicatie geen resultaat heeft opgeleverd doet geen afbreuk aan de diagnose dewelke werd gesteld in hoofde van verzoekster.

De motivering van verwerende partij is derhalve op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoekster naar voren gebrachte medische stukken in hoofde van verzoekster die hoofdzakelijk op basis van de verslagen vanwege specialisten werden opgesteld en waarin duidelijk medische elementen werden ingeroepen nl. de aandoening epilepsie en de daar bijhorende medicamenteuze opvolging en behandeling dewelke niet afdoende werd onderzocht en gemotiveerd door de arts adviseur.

Er is dan geen enkele afdoende motivering in de bestreden beslissing te vinden waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren aangaande de mogelijkheden van behandeling en opvolging in haar land van herkomst en de toegankelijkheid ertoe, temeer daar deze behandeling en opvolging in Armenië niet op adequate wijze aanwezig en toegankelijk is, zoals afdoende in de initiële verzoekschrift ex art. 9ter vv. aangetoond met een schending van art. 9ter van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto het zorgvuldigheidsplicht tot gevolg. Bovendien moet volgens de jurisprudentie van de Raad van State, de administratie wanneer er medische elementen worden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door "de noodzakelijke onderzoeken" te verrichten, ten einde volledig op de hoogte te zijn van de situatie van de persoon, waarvan de gezondheidsstaat voorgesteld wordt als zijnde deficiënt en om in staat te zijn om zich uit te spreken "in perfecte kennis van zaken" (Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000, vrije vertaling).

In de voorhanden zijnde geval is verwerende partij niet overgegaan tot één van deze onderzoeken.

Men kan in het verlengde hiervan niet anders dan te concluderen dat het rapport van de artsadviseur de voorgelegde medische elementen aangaande de hoofdaandoening in hoofde van verzoekster niet op een geldige wijze weerlegt, doch slechts op een zeer algemene wijze expliciteert dat geen bewijsstukken aangaande de hoofdaandoening van verzoekster worden neergelegd, en dit in strijd met de medische attesten vanwege o.a. de specialisten die een totaal andere ziektebeeld schetsen dan de arts adviseur.

Door het ontbreken van het overgaan tot de nodige onderzoeken en het niet in aanmerking nemen van het geheel van de door verzoekster opgeworpen nieuwe medische elementen, weerlegt verwerende partij niet op een ernstige wijze het risico dat een verwijdering van het Rijk, een onmenselijke en vernederende behandeling kan teweegbrengen in hoofde van verzoeker in de zin van art. 3 van het EVRM (Raad van State, arrest n° 93.594 van 27februari 2001).

Bovendien diende verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in het land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wat in casu het geval.

Aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheid. Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VANKOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R. W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien art. 9ter vrv. en de uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Verzoekster voert vooreerst de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ze wijst erop dat verscheidene artsen expliciet spreken over een epilepsieaandoening en de daarbij horende medicaties die zij dagelijks inneemt. Volgens verzoekster zou de arts-adviseur de medische attesten niet afdoende onderzocht hebben omdat het advies totaal zou indruisen tegen die medische attesten. Hij zou totaal uit de bocht gaan door te stellen dat er geen bewijsstukken dienaangaande werden neergelegd en het feit dat de medicatie geen resultaat oplevert, zou geen afbreuk doen aan de diagnose. Bijgevolg zou de motivering niet afdoende zijn. Verzoekster meent dat de motieven niet afdoende zijn om te duiden waarom er geen onderzoek ten gronde en dus een onderzoek naar de mogelijkheid van behandeling in het herkomstland aangewezen is. *In casu* zou geen grondig onderzoek van de medische situatie van verzoekster voorliggen. De arts-adviseur zou de voorgelegde medische elementen aangaande de hoofdaandoening niet op geldige wijze weerlegd hebben, doch enkel op zeer algemene wijze gesteld hebben dat geen bewijsstukken aangaande die hoofdaandoening werden neergelegd, in strijd met de specialisten die een totaal ander ziektebeeld zouden schetsen. Bijkomend acht verzoekster het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM niet op ernstige wijze weerlegd door gebrek aan de nodige onderzoeken van het geheel van opgeworpen medische elementen. Tot slot acht verzoekster eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden nu de arts-adviseur niet is nagegaan of zij in haar herkomstland over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster op geen enkele wijze heeft verduidelijkt hoe de thans bestreden beslissing artikel 25 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens of de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, bijgevolg is dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen en verwijst daarbij naar het medisch advies van de arts-adviseur van 10 juni 2016, waarop de beslissing uitdrukkelijk steunt. Uit het middel blijkt dat verzoekster ook dit medisch advies heeft ontvangen, daar zij de motieven betwist.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite

evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing steunt op artikel 9ter, § 1 en § 3 – 4° van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

§ 2 [...]

"§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° [...]"

De Raad benadrukt dat hij zich in het kader van zijn wettigheidstoets niet in de plaats mag stellen van de administratie, noch de beoordeling van de arts-adviseur mag overdoen. Hij kan de beoordeling enkel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van een kennelijk onredelijk handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend. Dit is *in casu* niet het geval.

De Raad volgt verzoekster niet waar zij meent dat geen afdoende onderzoek blijkt van de voorliggende medische attesten, noch dat zijn analyse totaal indruist tegen de diverse medische stukken. Zo stelt de arts-adviseur dat er maar een betwistbaar elektro-encefalogram is, om de epilepsie te bewijzen waarvan het protocol overwegend normaal is en alle andere uitgevoerde elektro-encefalogrammen normale tracés aantonen. De Raad stelt inderdaad vast dat er in de zeer talrijke medische stukken die door verzoekster werden voorgelegd, maar op een ogenblik op grond van een elektro-encefalogram een "*bouffée paroxystique*" werd aangetoond, met name op 27 februari 2015. De andere elektro-encefalogrammen

waarvan sprake geven geen enkele nieuwe indicatie van een waargenomen aanval en verwijzen naar dit ene elektro-encefalogram. Zo leest de Raad bijvoorbeeld in het verslag van een elektro-encefalogram van 28 januari 2016 van neuroloog K. “*rythme de base: alpha, distribué de façon symétrique, instable fuselé; activité alpha: 11 à 12Hz; activité delta: absente; activité thêta: absente; réaction d’arrêt: normale; rythmes rapides: diffus; paroxysmes: absents; réactions à la photostimulation: normale (pas de réaction); réaction à l’hyperventilation: normale (pas de réaction); réaction à d’autres stimuli/remarques: conclusions: examen normal mais nombreux éléments irritatifs*”. De neuroloog concludeert bijgevolg dat het een normaal onderzoek was met vele irriterende elementen. Vele attesten die verzoekster heeft voorgelegd, lijken evenmin eenduidig te wijzen op epilepsie. Zo stelt het attest van 14 januari 2015 van neuroloog K. bijvoorbeeld “*l’examen neurologique est sans particularité en dehors de l’apparition de tremblements atypiques lors des manoeuvres de Barré et Mingazzini* (vrije vertaling: het neurologische onderzoek is “zonder bijzonderheden” buiten het verschijnen van atypische bevingen bij de manoeuvres van Barré en Mingazzini.) In het attest van 23 december 2014 heeft Dr. B. het over stereotypes malaises a rato van 1 maal per maand, die “lijken op” epileptische crisissen. Verder stelt het attest: “*elle a déjà consulté un neurologue il y a environ 1 an qui a conclu à des plaintes somatoformes liées aux conditions de vie très stressantes de la patiente (réfugiée chez Fedasil). Son examen clinique est peu contributif. La patiente est suivie en psychiatrie à Namur.*” (vrije vertaling: ze heeft reeds ongeveer een jaar geleden een neuroloog geraadpleegd die heeft besloten tot “somatoforme klachten verbonden aan de zeer stresserende levensomstandigheden” van de patiënte (vluchteling bij Fedasil). Haar klinisch onderzoek draagt weinig bij. De patiënte wordt door een psychiater gevolgd in Namen.) Bovendien is het attest van 3 juli 2015 zeer dubbelzinnig nu enerzijds wordt bevestigd onder de hoofding chronische ziekten “*épilepsie traitée, EEG (26/02/2015) met en évidence un tracé d’épilepsie généralisée*” (vrij vertaling: behandelde epilepsie EEG (26/02/2015) toont een tracé van veralgemeende epilepsie aan) maar anderzijds onder de diagnose die heeft geleid tot hospitalisatie wordt gesteld “*A noter que le tableau clinique est fluctuant et que la patient n’a parfois aucune perte de force, elle développe au bout d’un moment une hyperréflexie qui d’après les neurologues pourrait être factice (la patiente exagérerait le mouvement*” (vrije vertaling: het klinisch beeld schommelt en de patiënte heeft soms geen verlies van kracht, ze ontwikkelt na enige tijd een hyperreflexie die volgens de neurologen nep zou kunnen zijn (de patiënte zou de beweging overdrijven). Verder stelt hetzelfde attest nog nadat een MRI-scan werd uitgevoerd dat de artsen geen verklaring hebben voor het gehele beeld, de neurologen perplex staan aangaande een organische oorzaak en er steeds meer argumenten bestaan voor een psychische etiologie zonder dat men daar formeel over is.

De Raad kan bijgevolg geenszins vaststellen dat de conclusies van de arts-adviseur kennelijk geen steun vinden in de voorgelegde attesten. Hij formuleert zijn conclusies niet op zeer algemene wijze maar stelt heel concreet dat er voor hem geen bewijsstukken zijn voorgelegd, behalve een betwistbaar elektro-encefalogram, waarvan het protocol overwegend normaal is nu “*alle andere uitgevoerde elektro-encefalogrammen normale tracés aan[tonen]*”. Verzoekster betwist dit niet. Ook wat betreft de anti-epileptische medicatie en het relatief succes ervan volgens de ambtenaar-geneesheer, kan evenmin vastgesteld worden dat in de voorgelegde attesten klaarblijkelijk het tegenovergestelde wordt geattesteerd of dat er van een “totaal ander ziektebeeld” sprake is zoals verzoekster aanvoert. Zo stelt het attest van 27 april 2015 dat verzoekster het medicijn Valproate slecht verdraagt en zij nog een crisis heeft gehad op 17 april. Ook het standaard medisch getuigschrift van 3 juli 2015 van Dr. P. heeft het over moeilijkheden om zich aan te passen aan de behandeling. Waar de ambtenaar-geneesheer nog afsluit met de stelling dat de magnetische resonantie van de hersenen volstrekt normaal is, blijkt dit eveneens uit de voorgelegde stukken van de behandelende specialist en is dit wederom een concreet motief, en geen veralgemening, waarom de ambtenaar-geneesheer epilepsie uiteindelijk niet weerhoudt.

Zoals *supra* gesteld kan de Raad de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer niet overdoen. Hij stelt evenmin vast dat er sprake is van kennelijk onredelijk handelen of van een miskennis van essentiële elementen uit het dossier. De ambtenaar-geneesheer heeft wel degelijk op afdoende zorgvuldige wijze de stukken onderzocht en gemotiveerd waarom hij de epilepsie als het ware niet voldoende aangetoond acht en het ziektebeeld eerder in een psychosociale problematiek plaatst. Dit vindt juist steun in de door verzoekster voorgelegde attesten, zoals het attest van 3 juli 2015.

Waar verzoekster stelt dat verweerder niet afdoende motiveert waarom de aanvraag niet ten gronde moet beoordeeld worden en de behandelingsmogelijkheden niet worden onderzocht, meent de Raad *in casu* wederom dat de ambtenaar-geneesheer afdoende duidelijk motiveert dat “*een terugkeer naar het land van herkomst [...] geen pejoratieve invloed [impliceert] op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, en zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit; noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.*” Nu de ambtenaar-

geneesheer niet overtuigd is van het nut van de anti-epileptische medicatie, wat de Raad *in casu* niet als een miskennis van een essentieel element uit het dossier kan kwalificeren, was hij er redelijkerwijs niet toe gehouden over te gaan tot een onderzoek ten gronde naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling. De Raad kan dus niet vaststellen dat de ambtenaar-geneesheer niet is overgegaan tot de noodzakelijke onderzoeken of niet in staat kon zijn om zich met goede kennis van zaken uit te spreken.

Waar verzoekster nog een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in medische dossiers pas sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in situaties van verwijdering van een zeer ernstig ziek persoon waar er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij of zij, ook al is er geen sprake van een imminent risico op overlijden, een reëel risico zou lopen, omwille van de afwezigheid van een aangepaste behandeling in het land van ontvangst of een gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, blootgesteld te worden aan een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van zijn gezondheidssituatie hetgeen resulteert in intens lijden of een significante beperking van de levensverwachting (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, nr. 41738/10).

Wat betreft het vereiste onderzoek dat door een staat moet gebeuren in het licht van artikel 3 van het EVRM stelt dit arrest duidelijk in §§'n 188 en 189 dat er een negatieve verplichting bestaat om personen niet te verwijderen naar een risico op een mensonwaardige behandeling verboden door artikel 3 van het EVRM dermate dat de impact van de verwijdering van een persoon moet worden beoordeeld door een vergelijking te maken van de gezondheidstoestand voor de verwijdering en hoe deze zou evolueren na de transfer in de ontvangende staat. Wat betreft de factoren die in overweging moeten genomen worden, moeten de autoriteiten in de staat die verwijderd voor elke afzonderlijke zaak nagaan of de zorg -algemeen aanwezig in de ontvangende staat- voldoende en adequaat is in de praktijk voor de behandeling van de ziekte van de verzoeker om te vermijden dat hij wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer inderdaad een vergelijking heeft gemaakt van de toestand van verzoekster in België met de wijze waarop die zou evolueren in het herkomstland, nu hij stelt dat *“een terugkeer naar het land van herkomst [...] geen pejoratieve invloed [impliceert] op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene.”* Verder stelt de ambtenaar-geneesheer ook dat *“zelfs onbehandeld [...] er geen risico is noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.”* Nu er voor de ambtenaar-geneesheer zelfs onbehandeld dus geen enkel risico is op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, diende deze dus niet de zorg na te gaan die algemeen in Armenië in de praktijk beschikbaar en toegankelijk is voor epileptische patiënten.

Om de bovenstaande redenen kan geen schending worden aangenomen van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES